

РЕШЕНИЕ

№ 38884

гр. София, 21.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **5340** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 24и от Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба, вх. № 11849/14.05.2025 г. от адвокат С. П. Д., от името на: А. К. – гражданин на И.; „МАРКАН“ ЕООД, против издаден от заместник – директор на Дирекция „Миграция“- МВР ОТКАЗ, рег. № 5364р-7859/02.04.2025 г. С административния акт, по заявление от „Маркан“ ЕООД, в качеството на работодател е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, на А. К. – гражданин на И..

В съдебното производство жалбоподателите са представлявани от адвоката, който: поддържа жалбата; представя процесното по делото НП от 21.06.2021 г., за което ще стане дума в настоящото решение, както и платежно нареждане, видно от което наложената имуществена санкция е платена на 01.08.2024 г. С жалбата се твърди материална незаконосъобразност на административния акт. В съдебно заседание адвокатът пледира за отпаднало към настоящия момент правно основание за отказа, поради факта, че санкцията по наказателното постановление е платена. Не заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата с доводи за правилност и законосъобразност на отказа; желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата и становищата на страните, намира за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.
„Маркан“ ЕООД, като работодател е подало пред Група „Миграция“, Областна дирекция на МВР

- С. Заявление, рег. № 517000-292/07.01.2025 г. за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, на основание чл. 24и ЗЧРБ, на А. К. – гражданин на И., като работник строителство. С процесния, оспорван Отказ, рег. № 5364р-7859/02.04.2025 г. заместник - директор на Дирекция „Миграция“ – МВР отказал издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, като се позовал на отрицателно писмено Становище № СМ-4291/14.03.2025 г., подписано от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. В становището се сочи, че: а) според данни от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ на работодателя „Маркан“ ЕООД, за нарушаване на забраната, установена с разпоредбата на чл. 13, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) - наемане на работа, на незаконно пребиваващ на територията на РБ гражданин на трета държава дружеството е било санкционирано с НП № 23-004002/21.06.2021 г., влязло в законна сила на 12.06.2024 г.; б) според чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗТМТМ изпълнителният директор на Агенцията по заетостта отказва да предостави достъп до пазара на труда, когато работодателят в предходната една година преди подаване на заявлението, рег. № 517000-292/07.01.2025 г. има влязло в сила наказателно постановление по чл. 77, ал. 2 ЗТМТМ – за нарушаване забраната по чл. 13, ал. 1 с.з.

Жалбата е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 24и, ал. 1, вр. чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ дава възможност на компетентния административен орган да издаде разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на „чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по [чл. 15, ал. 1](#) или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с [Регламент \(ЕО\) № 1030/2002](#)“. Алинея 2 на чл. 24и регламентира срока на разрешението по ал. 1 - три години, а когато срокът на трудовия договор е по-кратък от три години, разрешението се издава за срока на продължителността на договора. Според определението на § 1, т. 1д ДР ЗЧРБ „Единно разрешение за пребиваване и работа“ е документ с обозначение „единно разрешение за пребиваване и работа“, с което едновременно се разрешава пребиваване и работа на територията на Република България на чужденци от трети държави“.

В случая не е спорно, че: с НП № 23-004002/21.06.2021 г., влязло в законна сила на 12.06.2024 г., на „Маркан“ ЕООД, заявило се като работодател на М. Рана – също гражданин на И. е наложена имуществена санкция за нарушаване забраната, установена с разпоредбата на чл. 13, ал. 1 ЗТМТМ - наемане на работа, на незаконно пребиваващ на територията на РБ гражданин на трета държава; НП е влязло в законна сила на 12.06.2024 г., след което, на 01.08.2024 г. имуществената санкция е заплатена.

Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ постановява, че „достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи, след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта“. Елементарното логическо и граматическо тълкуване нормата на чл. 15 ЗТМТМ сочи, че компетентният (чл. 24и, ал. 17 ЗЧРБ) да издаде разрешението административен орган действа в условията на т. нар. „обвързана компетентност“. В случай, че от Агенцията по заетостта не бъде дадено положително, а отрицателно становище (както е в случая) административният орган от Дирекция „Миграция“ – МВР не разполага с оперативна самостоятелност да пренебрегне становището, а е задължително обвързан от него. От друга страна и предвид разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗТМТМ изпълнителният директор на Агенция по заетостта е задължен да откаже

предоставяне достъп до пазара на труда, когато работодателят (в случая „Маркан“ ЕООД) в предходната една година преди подаване на заявлението има влязло в сила наказателно постановление по чл. 77, ал. 2 с.з. Процесното Заявление, рег. № 517000-292/07.01.2025 г. е подадено на 07.01.2025 г., което за целите на чл. 11, ал. 1, т. 6 ЗТМТМ означава, че в предходната една година преди подаването му (от 06.01.2025 г., до 06.01.2024 г.) е съществувало влязло в сила наказателно постановление по чл. 77, ал. 2 с.з. - НП № 23-004002/21.06.2021 г., влязло в законна сила на 12.06.2024 г. Заплащането на наложената с НП санкция на 01.08.2024 г. не представлява юридически факт, даващ материалноправно основание на заместник - директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да игнорира императивните изисквания на чл. 15, ал. 1 ЗТМТМ и на чл. 24и, ал. 1 ЗЧРБ.

Отказ, рег. № 5364р-7859/02.04.2025 г. е издаден от компетентен административен орган, който се е съобразил с изискването за форма (арг. чл. 59, ал. 1 АПК) и е изложил самостоятелни мотиви в посочения по – горе смисъл, тълкувайки е прилагайки правилно относимите материалноправни разпоредби на ЗЧРБ и ЗТМТМ. Не са налице основания, по смисъла на чл. 146 АПК за отмяна на административния акт.

Отхвърлянето на жалбата е основание (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) Рана М. – гражданин на И. да бъде осъден да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, ал. 4, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба, вх. № 11849/14.05.2025 г. от А. К. – гражданин на И., против издаден от заместник – директор на Дирекция „Миграция“- МВР ОТКАЗ, рег. № 5364р-7859/02.04.2025 г., с който, по Заявление, рег. № 517000-292/07.01.2025 г. от „Маркан“ ЕООД, в качеството на работодател е отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване и работа, тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“, на чужденеца.

ОСЪЖДА А. К. – гражданин на И., ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: